

Ανωνυμοποιημένο κείμενο

Μετάφραση

C-129/22 – 1

Υπόθεση C-129/22

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

24 Φεβρουαρίου 2022

Αιτούν δικαστήριο:

Verwaltungsgericht Darmstadt (Γερμανία)

Ημερομηνία της διατάξεως του αιτούντος δικαστηρίου:

21 Φεβρουαρίου 2022

Προσφεύγων:

EF

Καθού:

Stadt Offenbach am Main

[παραλειπόμενα]

**VERWALTUNGSGERICHT DARMSTADT (διοικητικό πρωτοδικείο του
Darmstadt, Γερμανία)**

ΔΙΑΤΑΞΗ

To Verwaltungsgericht Darmstadt [παραλειπόμενα]

Στη συνεδρίαση της 21ης Φεβρουαρίου 2022, επί της ένδικης διαφοράς
διοικητικού δικαίου μεταξύ

του κυρίου EF,

[παραλειπόμενα]

Ιθαγένεια: πακιστανική,

προσφεύγοντος,

[παραλειπόμενα]

και

Stadt Offenbach am Main (δήμου Offenbach am Main) [παραλειπόμενα],

καθού,

με αντικείμενο άδεια παραμονής

διατάσσει:

Αναστέλλει τη διαδικασία.

Υποβάλλει στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

1. Δικαιούται υπήκοος τρίτης χώρας, στον οποίον έχει χορηγηθεί δυνάμει της οδηγίας 2003/109/EK το καθεστώς επί μακρόν διαμένοντος από πρώτο κράτος μέλος (εν προκειμένω: Ιταλία), να αιτηθεί από το δεύτερο κράτος μέλος (εν προκειμένω: Γερμανία) την ανανέωση άδειας διαμονής, η οποία χορηγήθηκε κατ' εφαρμογή των άρθρων 14 επ. της οδηγίας 2003/109/EK που ενσωματώθηκαν στο εσωτερικό δίκαιο, χωρίς να αποδεικνύει ότι το καθεστώς επί μακρόν διαμένοντος παραμένει εν ισχύ;

Εάν η απάντηση στο ερώτημα είναι αρνητική:

2. Πρέπει να γίνει δεκτό ότι το καθεστώς επί μακρόν διαμένοντος παραμένει εν ισχύ στο δεύτερο κράτος μέλος και μόνο για τον λόγο ότι ο υπήκοος τρίτης χώρας είναι κάτοχος άδειας διαμονής επί μακρόν διαμένοντος ΕΕ η οποία είναι αορίστου χρόνου και εκδόθηκε από το πρώτο κράτος μέλος, μολοντί επί μία εξαιτία δεν διέμενε στο έδαφος του κράτους μέλους που του χορήγησε το εν λόγω καθεστώς;

Εάν η απάντηση στο ερώτημα είναι αρνητική:

3. Είναι αρμόδιο το δεύτερο κράτος μέλος στο πλαίσιο της ανανέωσης της άδειας διαμονής να εξετάσει το ενδεχόμενο απώλειας του καθεστώτος επί μακρόν διαμένοντος βάσει του άρθρου 9, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 2003/109/EK και αναλόγως να αρνηθεί την ανανέωση αυτής ή υπεύθυνο να διαπιστώσει τη μεταγενέστερη απώλεια του ως άνω καθεστώτος είναι το πρώτο κράτος μέλος;

Εάν η απάντηση στο ερώτημα είναι καταφατική:

4. Στην τελευταία περίπτωση, είναι απαραίτητο για την εξέταση του λόγου απώλειας του καθεστώτος κατά τη διάταξη του άρθρου 9, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 2003/109/EK να έχει προηγηθεί μεταφορά της στην εθνική νομοθεσία με την οποία συγκεκριμενοποιούνται τα πραγματικά περιστατικά που συνεπάγονται την απώλεια του καθεστώτος επί μακρόν διαμένοντος στο πρώτο κράτος μέλος ή αρκεί να προβλέπεται από το εθνικό δίκαιο, χωρίς ρητή αναφορά στην οδηγία, ότι το δεύτερο κράτος μέλος δύναται να αρνηθεί τη χορήγηση άδειας διαμονής «εάν ο αλλοδαπός απολέσει το καθεστώς επί μακρόν διαμένοντος που του χορηγήθηκε σε άλλο κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης»;

ΣΚΕΠΤΙΚΟ

I. Πραγματικά περιστατικά

Ο προσφεύγων, ο οποίος γεννήθηκε στο Πακιστάν την 1.04.1964, εισήλθε στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας την 1.4.2014 ερχόμενος από την Ιταλία. Είναι κάτοχος «Permesso Di Soggiorno» με τις παρατηρήσεις «illimitata» και «Soggiornante di Lungo Periodo-CE». Κατόπιν αιτήσεώς του, η πρώην αρμόδια υπηρεσία αλλοδαπών του Landkreis Offenbach (περιφέρειας Offenbach) του χορήγησε στις 10.7.2014 άδεια παραμονής βάσει του άρθρου 38a του AufenthaltG με διάρκεια ισχύος έως τις 9.7.2015. Η άδεια παραμονής ανανεώθηκε διαδοχικά, με τελευταία ανανέωση εκείνη που χορηγήθηκε από τον νυν αρμόδιο δήμο του Offenbach ισχύος από τις 28.5.2019 έως τις 13.7.2021. Ο προσφεύγων έχει στην κατοχή του διαβατήριο το οποίο λήγει στις 3.5.2025.

Η αίτηση ανανέωσης της άδειας παραμονής, η οποία υποβλήθηκε κατά το άρθρο 38a AufenthaltG στις 17.3.2021, απορρίφθηκε με απόφαση της 27.4.2021. Λόγος της απόρριψης ήταν, κατ' ουσίαν, ότι ο προσφεύγων απώλεσε το καθεστώς επί μακρόν διαμένοντος, λόγω απουσίας του από την Ιταλία για χρονική περίοδο άνω των έξι ετών.

Κατά της απόφασης της 27.4.2021, η οποία κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα στις 3.05.2021, ασκήθηκε προσφυγή από τον τελευταίο στις 6.5.2021.

Ο προσφεύγων ζητεί κατ' ουσίαν,

την ακύρωση της από 27.4.2021 αποφάσεως του καθού και να υποχρεωθεί ο τελευταίος να του χορηγήσει άδεια εγκαταστάσεως,

επικουρικώς

να υποχρεωθεί ο καθού να ανανεώσει την άδεια παραμονής του σύμφωνα με το άρθρο 38a.

Ο καθού ζητεί,

την απόρριψη της προσφυγής.

Προς θεμελίωση του αιτήματός του αναφέρεται κατά κύριο λόγο σε όσα εκθέτει στην απόφασή του της 27.4.2021.

II. Νομικό πλαίσιο

Οι σχετικές διατάξεις της γερμανικής νομοθεσίας προκύπτουν από τους ακόλουθους κανόνες του Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet (νόμου περί διαμονής, απασχόλησης και ένταξης των αλλοδαπών που βρίσκονται στο ομοσπονδιακό έδαφος –εν συντομία Aufenthaltsgesetz [νόμου περί διαμονής]– στο εξής: AufenthG –όπως ισχύει μετά τη δημοσίευσή του στις 25.2.2008 [BGBl. I σελίδα 162] και μετά την τελευταία τροποποίησή του με το άρθρο 3 του νόμου της 9ης Ιουλίου 2021 [BGBl. I σελίδα 2467]):

Το άρθρο 8, παράγραφος 1, του AufenthG έχει ως εξής:

(1) Για την παράταση της άδειας παραμονής εφαρμόζονται οι ίδιες διατάξεις που εφαρμόζονται και για τη χορήγηση.

(...)

Το άρθρο 38a, παράγραφος 1, του AufenthG έχει ως εξής:

(1) Σε αλλοδαπούς οι οποίοι διαθέτουν το καθεστώς επί μακρόν διαμένοντος σε άλλο κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης χορηγείται άδεια παραμονής εάν επιθυμούν να διαμείνουν στο ομοσπονδιακό έδαφος για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των 90 ημερών. Το άρθρο 8, παράγραφος 2 δεν εφαρμόζεται.

(...)

Το άρθρο 51, παράγραφος 9, πρώτη περίοδος, σημείο 4, του AufenthG έχει ως εξής:

(9) Η άδεια μόνιμης διαμονής εντός ΕΕ παύει να ισχύει μόνο στις περιπτώσεις κατά τις οποίες

1. (...)

4. ο αλλοδαπός διαμένει εκτός του ομοσπονδιακού εδάφους για χρονικό διάστημα έξι ετών ή

5. (...)

Το άρθρο 52, παράγραφος 6, του AufenthG έχει ως εξής:

(6) Εάν ο αλλοδαπός απολέσει το καθεστώς επί μακρόν διαμένοντος που του χορηγήθηκε σε άλλο κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η άδεια παραμονής που χορηγήθηκε δυνάμει του άρθρου 38a πρέπει να ανακαλείται.

Οδηγία 2003/109/ΕΚ του Συμβουλίου, της 25ης Νοεμβρίου 2003, σχετικά με το καθεστώς υπηκόων τρίτων χωρών οι οποίοι είναι επί μακρόν διαμένοντες (ΕΕ L 16 της 23.1.2004, σελίδες 44 επ.):

Η πρώτη περίοδος της εικοστής πρώτης αιτιολογικής σκέψεως της οδηγίας έχει ως εξής:

(21) Το κράτος μέλος στο οποίο ο επί μακρόν διαμένων προτίθεται να ασκήσει το δικαίωμα διαμονής, θα πρέπει να μπορεί να εξακριβώνει ότι το οικείο πρόσωπο πληροί τους όρους που προβλέπονται για τη διαμονή στην επικράτειά του.

Το άρθρο 9, παράγραφος 4, της οδηγίας 2003/109/ΕΚ έχει ως εξής:

4. Ο επί μακρόν διαμένων ο οποίος έχει διαμείνει σε άλλο κράτος μέλος σύμφωνα με το κεφάλαιο ΙΙΙ, δεν δικαιούται πλέον να διατηρεί το καθεστώς του επί μακρόν διαμένοντος το οποίο αποκτήθηκε στο πρώτο κράτος μέλος, όταν το καθεστώς αυτό του/της έχει χορηγηθεί σε άλλο κράτος μέλος σύμφωνα με το άρθρο 23.

Εν πάση περιπτώσει, μετά από εξαετή απουσία από το έδαφος του κράτους μέλους το οποίο του χορήγησε το καθεστώς επί μακρόν διαμένοντος, το εν λόγω πρόσωπο δεν δικαιούται πλέον να διατηρεί το καθεστώς επί μακρόν διαμένοντος στο προαναφερθέν κράτος μέλος.

Κατά παρέκκλιση από το δεύτερο εδάφιο, το οικείο κράτος μέλος μπορεί να προβλέψει ότι, για ειδικούς λόγους, ο επί μακρόν διαμένων διατηρεί το καθεστώς του/της στο εν λόγω κράτος μέλος σε περίπτωση απουσιών για περίοδο υπερβαίνουσα την εξαετία.

Το άρθρο 14, παράγραφοι 1 και 2, της οδηγίας 2003/109/ΕΚ έχει ως εξής:

1. Οι επί μακρόν διαμένοντες αποκτούν το δικαίωμα να διαμένουν στο έδαφος κρατών μελών άλλων από εκείνο που τους χορήγησε το καθεστώς επί μακρόν διαμένοντος, για περίοδο που υπερβαίνει τους τρεις μήνες, εφόσον πληρούνται οι όροι που καθορίζονται στο παρόν κεφάλαιο.

2. Οι επί μακρόν διαμένοντες μπορούν να διαμένουν σε δεύτερο κράτος μέλος για τους ακόλουθους λόγους:

α) άσκηση οικονομικής δραστηριότητας στο πλαίσιο μισθωτής ή ανεξάρτητης απασχόλησης ή

β) παρακολούθηση σπουδών ή επαγγελματική κατάρτιση·

γ) άλλοι σκοποί.

Το άρθρο 19, παράγραφος 2, της οδηγίας 2003/109/EK έχει ως εξής:

2. Εφόσον πληρούνται οι όροι που προβλέπονται στα άρθρα 14, 15 και 16, και με την επιφύλαξη των διατάξεων των άρθρων 17 και 18 που αφορούν τη δημόσια τάξη, τη δημόσια ασφάλεια και τη δημόσια υγεία, το δεύτερο κράτος μέλος χορηγεί στον επί μακρόν διαμένοντα ανανεώσιμη άδεια διαμονής. Η άδεια αυτή ανανεώνεται, κατόπιν αιτήσεως, εφόσον απαιτείται, κατά τη λήξη της. Το δεύτερο κράτος μέλος ενημερώνει για την απόφασή του το πρώτο κράτος μέλος.

Το άρθρο 22, παράγραφος 1, της οδηγίας 2003/109/EK έχει ως εξής:

1. Έως ότου ο υπήκοος τρίτης χώρας αποκτήσει καθεστώς επί μακρόν διαμένοντος, το δεύτερο κράτος μέλος μπορεί να αποφασίσει να αρνηθεί να ανανεώσει ή να ανακαλέσει την άδεια διαμονής και να υποχρεώσει τον ενδιαφερόμενο και τα μέλη της οικογένειάς του/της να εγκαταλείψουν το έδαφός του, σύμφωνα με τις προβλεπόμενες από το εθνικό δίκαιο διαδικασίες, συμπεριλαμβανομένων των διαδικασιών απομάκρυνσης, στις ακόλουθες περιπτώσεις:

- α) για λόγους δημόσιας τάξης ή δημόσιας ασφάλειας, όπως ορίζονται στο άρθρο 17·
- β) όταν οι όροι που προβλέπονται στα άρθρα 14, 15 και 16 δεν πληρούνται πλέον·
- γ) όταν ο υπήκοος τρίτης χώρας δεν διαμένει νομίμως στο εν λόγω κράτος μέλος.

III. Σκεπτικό της απόφασης περί παραπομπής

Η αίτηση προδικαστικής απόφασης αφορά την ερμηνεία του άρθρου 9, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, και των άρθρων 14 επ. και 22, παράγραφος 1, της οδηγίας 2003/109/EK.

Τα προδικαστικά ερωτήματα είναι κρίσιμα για τη διάγνωση της διαφοράς και χρήζουν αποσαφήνισης από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

[παραλείπόμενα] [παρατηρήσεις επί του απαραδέκτου του κυρίου αιτήματος της προσφυγής] Δεδομένου ότι το κύριο αίτημα της προσφυγής είναι απαράδεκτο, τα προδικαστικά ερωτήματα υποβάλλονται επί τη βάσει του επικουρικού αιτήματος του προσφεύγοντος με το οποίο ζητεί να υποχρεωθεί ο καθού να ανανεώσει την άδεια παραμονής του σύμφωνα με το άρθρο 38a του AufenthG.

Δυνάμει του άρθρου 38a, παράγραφος 1, πρώτη περίοδος, του AufenthG, κατόπιν μεταφοράς του άρθρου 19 της οδηγίας 2003/109/EK στο εθνικό δίκαιο, σε αλλοδαπούς οι οποίοι διαθέτουν το καθεστώς επί μακρόν διαμένοντος σε άλλο κράτος μέλος Ευρωπαϊκής Ένωσης χορηγείται άδεια παραμονής εάν επιθυμούν

να διαμείνουν στο ομοσπονδιακό έδαφος για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των 90 ημερών. Το άρθρο 38a του AufenthaltG προβλέπει ότι μετά τη μετεγκατάσταση το δικαίωμα διαμονής στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας εξαρτάται από το κατά πόσον εξακολουθεί να ισχύει η άδεια διαμονής επί μακρόν διαμένοντος ΕΕ που έχει εκδοθεί από άλλο κράτος μέλος. Άλλωστε, το άρθρο 38a, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο του AufenthaltG, προβλέπει ότι ο αλλοδαπός πρέπει να «διαθέτει» το καθεστώς επί μακρόν διαμένοντος. Η προϋπόθεση αυτή ισχύει τόσο για το άρθρο 8, παράγραφος 1, του AufenthaltG όσο και για την ανανέωση της άδειας παραμονής που χορηγήθηκε βάσει του άρθρου 38a του AufenthaltG. Κρίσιμος χρόνος για την εκτίμηση της πραγματικής και νομικής κατάστασης, επομένως και για τη διαπίστωση ότι υφίσταται το καθεστώς επί μακρόν διαμένοντος, είναι εκείνος της τελευταίας επ' ακροατηρίου συζήτησης ενώπιον του δικαστηρίου της ουσίας.

Η προσφυγή μπορεί να ευδοκιμήσει μόνον εφόσον

- είτε ο προσφεύγων έχει δικαίωμα ανανέωσης της άδειας παραμονής του ως επί μακρόν διαμένον δυνάμει του άρθρου 38a, παράγραφος 1, του AufenthaltG σε συνδυασμό με το άρθρο 8, παράγραφος 1, του AufenthaltG ανεξαρτήτως εάν κατά τον χρόνο της τελευταίας επ' ακροατηρίου συζήτησης ενώπιον του δικαστηρίου της ουσίας συνεχίζει να διαθέτει το καθεστώς επί μακρόν διαμένοντος στην Ιταλία, είτε
- ο καθού κακώς έλεγξε την ισχύ του τίτλου διαμονής επί μακρόν διαμένοντος ΕΕ που χορηγήθηκε στην Ιταλία και αρνήθηκε να τον αναγνωρίσει.

Επί του πρώτου προδικαστικού ερωτήματος:

Βάσει των ανωτέρω, από την ένδικη διαδικασία ανακύπτει το ερώτημα εάν ο προσφεύγων, ο οποίος στις 10.7.2014 κατά την πρώτη χορήγηση άδειας παραμονής δυνάμει του άρθρου 38a AufenthaltG διέθετε άδεια διαμονής επί μακρόν διαμένοντος ΕΕ από την Ιταλία («Soggiornante di Lungo Periodo-CE» με την παρατήρηση «illimitata»), πρέπει να είναι κάτοχος της εν λόγω άδειας διαμονής επί μακρόν διαμένοντος ΕΕ ακόμη και κατά τον χρόνο της ανανέωσης. Ειδικότερα, η προσφυγή θα ευδοκίμουςε εάν ο προσφεύγων όφειλε μόνο κατά την πρώτη χορήγηση της άδειας παραμονής να αποδείξει ότι διαθέτει καθεστώς επί μακρόν διαμένοντος. Το αιτούν δικαστήριο υποβάλει το ως άνω προδικαστικό ερώτημα έχοντας υπόψη την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως της 17.21.2021 [παραλειπόμενα] [(υπόθεση C-820/21)] που υποβλήθηκε από το Hessischer Verwaltungsgerichtshof (ανώτατο διοικητικό δικαστήριο του ομόσπονδου κράτους της Έσσης, Γερμανία) προς το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το δικάζον τμήμα τείνει να δεχθεί –αντιθέτως προς τη θέση του Hessischer Verwaltungsgerichtshof– ότι το καθεστώς επί μακρόν διαμένοντος πρέπει να υφίσταται και κατά τον χρόνο της υποβολής της αιτήσεως ανανέωσης. Άλλωστε, το άρθρο 22, παράγραφος 1, στοιχείο β', της οδηγίας 2003/109/EK ορίζει ότι το

δεύτερο κράτος μέλος μπορεί να αποφασίσει να αρνηθεί την ανανέωση της άδειας διαμονής όταν δεν συντρέχουν πλέον οι προϋποθέσεις των άρθρων 14, 15 και 16. Με την παραπομπή της ανωτέρω διάταξης στο άρθρο 14 της οδηγίας 2003/109/EK, η συνδρομή καθεστώτος επί μακρόν διαμένοντος ανάγεται σε απαραίτητη προϋπόθεση και για την ανανέωση της άδειας παραμονής. Επιπλέον, η αιτιολογική σκέψη 21 προβλέπει ότι το κράτος μέλος στο οποίο ο επί μακρόν διαμένων προτίθεται να ασκήσει το δικαίωμα διαμονής, θα πρέπει να μπορεί να εξακριβώνει ότι το οικείο πρόσωπο πληροί τους όρους που προβλέπονται για τη διαμονή στην επικράτειά του.

Επί του δευτέρου προδικαστικού ερωτήματος:

Ωστόσο, η προσφυγή επίσης θα ευδοκίμυσε εάν ο προσφεύγων υποχρεούται να προσκομίσει μόνο έναν έγκυρο τίτλο διαμονής, με τον οποίον πιστοποιείται η κατοχή άδειας παραμονής επί μακρόν διαμένοντος ΕΕ σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 2, της οδηγίας 2003/109/EK, προκειμένου να αποδείξει ότι συντρέχει στο πρόσωπό του το καθεστώς επί μακρόν διαμένοντος. Δεδομένου ότι ο προσφεύγων –εκτός του ότι πληροί τις ελάχιστες απαιτήσεις που θέτει το άρθρο 8, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 2003/109/EK– είναι και κάτοχος άδειας διαμονής επί μακρόν διαμένοντος ΕΕ αορίστου χρόνου («illimitata»), θα είχε αποδείξει ότι συντρέχει το ως άνω καθεστώς στο πρόσωπό του, μολονότι επί έξι έτη δεν διέμενε στο έδαφος του κράτους μέλους που του το χορήγησε.

Υπέρ της ύπαρξης άδειας διαμονής επί μακρόν διαμένοντος ΕΕ, η οποία δεν έχει ακόμη λήξει χρονικά, συνηγορεί η απλοποιημένη διαδικασία της χορήγησής της. Το δεύτερο κράτος μέλος θα μπορούσε να αποφασίσει τη χορήγηση ή ανανέωση της άδειας διαμονής χωρίς να προβεί σε εξέταση επί της ουσίας. Περιστάσεις που μπορούν να επιφέρουν την απώλεια του καθεστώτος θα έπρεπε να γνωστοποιηθούν στο πρώτο κράτος μέλος μέσω του εθνικού σημείου επαφής σύμφωνα με το άρθρο 25 της οδηγίας 2003/109/EK, προκειμένου το εν λόγω κράτος μέλος να είναι σε θέση να διενεργήσει έλεγχο.

Το γεγονός ότι η οδηγία κάνει διάκριση μεταξύ του καθεστώτος επί μακρόν διαμένοντος, το οποίο σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 2003/109/EK και με την επιφύλαξη του άρθρου 9 είναι μόνιμο, και της άδειας διαμονής, η οποία εκδίδεται βάσει του κανονισμού (ΕΚ) 1030/2002 του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για την καθιέρωση αδειών διαμονής ενιαίου τύπου για τους υπηκόους τρίτων χωρών, αποτελεί επιχείρημα κατά της άποψης ότι η άδεια επί μακρόν διαμένοντος ΕΕ συνιστά κριτήριο στο πλαίσιο της διαδικασίας ανανέωσης της άδειας διαμονής.

Εφόσον η απάντηση στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα είναι αρνητική, τόσο η χορήγηση όσο και η ανανέωση της άδειας διαμονής από το δεύτερο κράτος μέλος θα ήταν συνυφασμένη με τη συνδρομή στο πρόσωπο του αιτούντος του καθεστώτος επί μακρόν διαμένοντος, το οποίο –όπως προκύπτει από το άρθρο 9, παράγραφος 6, της οδηγίας 2003/109/EK– δεν εξαρτάται από την κατοχή

αποδεικτικού εγγράφου υπό τη μορφή της άδειας διαμονής επί μακρόν διαμένοντος ΕΕ.

Εν προκειμένω, ο έλεγχος που διενεργείται από το δεύτερο κράτος μέλος σχετικά με την απώλεια του καθεστώτος για τον λόγο που αναφέρεται στο άρθρο 9, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 2003/109/ΕΚ δεν θα είχε καμία περαιτέρω επίδραση, εκτός από το θέμα της ανανέωσης της άδειας διαμονής που χορηγήθηκε βάσει των ενσωματωθέντων στο εθνικό δίκαιο άρθρων 14 επ. της οδηγίας, δεδομένου ότι αυτή καθαυτή η ανάκληση του καθεστώτος εναπόκειται αποκλειστικά στο κράτος μέλος που το χορήγησε στον αλλοδαπό τρίτης χώρας. Ομοίως, ο κατά τα ανωτέρω έλεγχος δεν συνεπάγεται ότι το δεύτερο κράτος μέλος θα εξακρίβωνε εάν πράγματι πληρούνταν οι προϋποθέσεις χορήγησης του καθεστώτος στο πρώτο κράτος μέλος. Εξάλλου, ένας έλεγχος αυτού του είδους θα ήταν αντίθετος προς την αρχή του δικαίου της Ένωσης της αμοιβαίας αναγνώρισης διοικητικών αποφάσεων οι οποίες στηρίζονται σε εναρμονισμένες νομικές απαιτήσεις. Η αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης τίτλων διαμονής, η οποία αποτελεί τη βάση του συστήματος που καθιερώθηκε με την οδηγία 2003/109 (πρβλ. αιτιολογική σκέψη 17 της οδηγίας 2003/109/ΕΚ), θα ακυρωνόταν στην πράξη εάν γινόταν δεκτό ότι το δεύτερο κράτος μέλος, επικαλούμενο τις διατάξεις της νομοθεσίας του, νομιμοποιείται να αρνηθεί την αναγνώριση άδειας επί μακρόν διαμένοντος ΕΕ εκδοθείσας από το πρώτο κράτος μέλος. Εντούτοις, ο έλεγχος του λόγου απώλειας του καθεστώτος βάσει του άρθρου 9, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 2003/109/ΕΚ δεν έχει σκοπό να εξακριβωθεί η νομιμότητα της χορήγησης της άδειας διαμονής, αλλά θέτει υπ

ό εξέταση την αναγνώριση της άδειας διαμονής αποκλειστικά με βάση μεταγενέστερες περιστάσεις, συγκεκριμένα την απουσία από το έδαφος του πρώτου κράτους μέλους για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των έξι ετών. Αντιθέτως, ενδέχεται να ισχύει κάτι διαφορετικό κατά τον έλεγχο του λόγου απώλειας που προβλέπεται στο άρθρο 9, παράγραφος 1, στοιχείο α', της οδηγίας 2003/109/ΕΚ, ο οποίος, όμως, δεν αποτελεί αντικείμενο της υπό κρίση υπόθεσης.

Επί του τρίτου προδικαστικού ερωτήματος:

Εφόσον στο πλαίσιο της ανανέωσης άδειας διαμονής με κριτήριο την ύπαρξη καθεστώτος επί μακρόν διαμένοντος το δεύτερο κράτος μέλος δεν συνδέεται με την αορίστου χρόνου άδεια διαμονής του πρώτου κράτους μέλους η οποία εκδόθηκε κατ' εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφος 2, της οδηγίας 2003/109/ΕΚ, τίθεται το ερώτημα εάν το δεύτερο κράτος μέλος είναι αρμόδιο να εξετάσει την απώλεια του καθεστώτος δυνάμει του άρθρου 9, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 2003/109/ΕΚ και ενδεχομένως να αρνηθεί την προβλεπόμενη από το άρθρο 38a του AufenthaltG ανανέωση του τίτλου διαμονής.

Συναφώς, ανακύπτει το ζήτημα της εξουσίας ελέγχου: Πρέπει η απώλεια του καθεστώτος να διαπιστώνεται από το πρώτο κράτος μέλος ή μήπως είναι και το δεύτερο κράτος μέλος υπεύθυνο να προβεί στον αντίστοιχο έλεγχο στο πλαίσιο

της ανανέωσης άδειας που χορηγήθηκε δυνάμει των άρθρων 14 επ. της οδηγίας 2003/209/EK τα οποία ενσωματώθηκαν στην εθνική νομοθεσία;

Το γερμανικό δίκαιο προβλέπει εξουσία ελέγχου για τις γερμανικές αρχές. Το άρθρο 52, παράγραφος 6, του AufenthG ορίζει ότι η κατά το άρθρο 38a του AufenthG χορηγηθείσα άδεια παραμονής θα πρέπει να «ανακαλείται» εάν ο αλλοδαπός απολέσει το καθεστώς επί μακρόν διαμένοντος που του χορηγήθηκε σε κάποιο άλλο κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Σε περίπτωση ανακλήσεως της ήδη χορηγηθείσας κατά το άρθρο 38a του AufenthG άδειας παραμονής, η εν λόγω διάταξη πρέπει, καθ' υπέρβαση της γραμματικής της διατύπωσης, να εκληφθεί ταυτόχρονα και ως λόγος απόρριψης, διότι θα ήταν παράλογο μια άδεια παραμονής να ανανεώνεται αρχικά δυνάμει του άρθρου 38a του AufenthG, για να ανακληθεί αμέσως στη συνέχεια.

Στο πλαίσιο του άρθρου 52, παράγραφος 6 του AufenthG, δεν εξετάζεται κατά πόσον ήταν νόμιμη η χορήγηση της άδειας διαμονής επί μακρόν διαμένοντος ΕΕ από το πρώτο κράτος μέλος, αλλά εάν οι προϋποθέσεις έπαυσαν να ισχύουν εκ των υστέρων, κατά τη διάρκεια της απουσίας από το πρώτο κράτος μέλος. Ο δε έλεγχος ως προς το κατά πόσον είναι δυνατή η απόρριψη της αίτησης για την ανανέωση της άδειας παραμονής βάσει του άρθρου 38a του AufenthG λόγω του ότι ο υπήκοος τρίτης χώρας έχει απολέσει το καθεστώς επί μακρόν διαμένοντος σε κάποιο άλλο κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης –όπως συνάγεται από την αιτιολογική έκθεση της νομοπαρασκευαστικής επιτροπής επί της ανωτέρω διάταξης (Bundestagsdrucksache 16/5056, σελίδα 181)– αφορά τους λόγους απώλειας του καθεστώτος που προβλέπονται από τις διατάξεις της οδηγίας 2003/109/EK.

Στην υπό κρίση υπόθεση, το ζήτημα της απώλειας του καθεστώτος επί μακρόν διαμένοντος ανακύπτει άμεσα σε συνάρτηση με τη διάταξη του άρθρου 9, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 2003/109/EK, δεδομένου ότι με βάση τα στοιχεία της δικογραφίας εκτιμάται ότι ο προσφεύγων από αφίξεώς του την 1.04.2014 έχει διαμείνει χωρίς διακοπή στο ομοσπονδιακό έδαφος και, ως εκ τούτου, κατά τη διάρκεια των τελευταίων έξι ετών δεν διέμενε πλέον στο έδαφος της Ιταλίας.

Αντιθέτως, η παρέκκλιση που προβλέπεται στο άρθρο 9, παράγραφος 4, τρίτο εδάφιο, της οδηγίας 2003/109/EK συνηγορεί υπέρ της εξουσίας ελέγχου του πρώτου κράτους μέλους. Σύμφωνα με την εν λόγω διάταξη, το οικείο κράτος μέλος, κατά παρέκκλιση από το δεύτερο εδάφιο, μπορεί να προβλέψει ότι «για ειδικούς λόγους, ο επί μακρόν διαμένων διατηρεί το καθεστώς του/της στο εν λόγω κράτος μέλος σε περίπτωση απουσιών για περίοδο υπερβαίνουσα την εξαετία». Το γεγονός, όμως, ότι το πρώτο κράτος μέλος δύναται για ειδικούς λόγους να επιμηκύνει την εξαετή διάρκεια διαμονής, η οποία κατά κανόνα επιφέρει απώλεια του καθεστώτος, συνηγορεί υπέρ της προτεραιότητας της ελεγκτικής εξουσίας του εν λόγω κράτους.

Επί του τετάρτου προδικαστικού ερωτήματος:

Εφόσον το δεύτερο κράτος μέλος είναι υπεύθυνο να ελέγξει την απώλεια του καθεστώτος επί μακρόν διαμένοντος στο πρώτο κράτος μέλος, τίθεται εν συνεχεία το ερώτημα εάν η Γερμανία έχει μεταφέρει επαρκώς τις διατάξεις της οδηγίας στην εσωτερική της έννομη τάξη ούτως ώστε να μπορεί να προβεί σε έλεγχο αυτού του είδους.

Στο μέτρο που πρόκειται για άδεια διαμονής επί μακρόν διαμένοντος ΕΕ εκδοθείσα από τη Γερμανία σύμφωνα με το άρθρο 9α του AufenthG (καλούμενη άδεια μόνιμης διαμονής εντός ΕΕ), η Γερμανία με το άρθρο 51, παράγραφος 9, πρώτη περίοδος, σημείο 4, του AufenthG έχει μεταφέρει στην έννομη τάξη της τη διάταξη του άρθρου 9, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 2003/109/ΕΚ. Το άρθρο 51, παράγραφος 9, πρώτη περίοδος, σημείο 4, του AufenthG ορίζει ότι η άδεια μόνιμης διαμονής εντός ΕΕ παύει να ισχύει εάν ο αλλοδαπός διαμένει εκτός του ομοσπονδιακού εδάφους για χρονικό διάστημα έξι ετών. Δεν χωρεί εφαρμογή της εν λόγω διάταξης σε άδεια διαμονής επί μακρόν διαμένοντος ΕΕ που έχει εκδοθεί από άλλο κράτος μέλος.

Στο μέτρο που πρόκειται για άδεια διαμονής επί μακρόν διαμένοντος ΕΕ εκδοθείσα από άλλο κράτος μέλος, η Γερμανία έχει θεσπίσει με το άρθρο 52, παράγραφος 6, του AufenthG κανόνα ο οποίος προβλέπει ότι η κατά το άρθρο 38α του AufenthG εκδοθείσα άδεια παραμονής θα πρέπει να ανακαλείται και για τον λόγο αυτόν δεν χωρεί ούτε ανανέωση αυτής στην περίπτωση που ο αλλοδαπός απολέσει το καθεστώς επί μακρόν διαμένοντος που του χορηγήθηκε σε άλλο κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Πλην όμως, ο κανόνας δεν προσδιορίζει τους λόγους της απώλειας, ούτε και παραπέμπει ειδικά στους λόγους απώλειας που προβλέπονται από την οδηγία 2003/109/ΕΚ.

Επομένως, τίθεται το ερώτημα εάν είναι απαραίτητο για τον έλεγχο του λόγου απώλειας που προβλέπεται από τη διάταξη του άρθρου 9, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 2003/109/ΕΚ να έχει προηγηθεί μεταφορά της στην εθνική έννομη τάξη με την οποία θα συγκεκριμενοποιούνται τα πραγματικά περιστατικά που συνεπάγονται την απώλεια του καθεστώτος επί μακρόν διαμένοντος στο πρώτο κράτος μέλος ή εάν αρκεί, χωρίς ειδική αναφορά στην οδηγία, να ορίζεται από την εθνική νομοθεσία ότι το δεύτερο κράτος μέλος δύναται να αρνηθεί τη χορήγηση άδειας διαμονής «εάν ο αλλοδαπός απολέσει το καθεστώς επί μακρόν διαμένοντος που του χορηγήθηκε σε άλλο κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης».

Υπό το πρίσμα των νομικών ζητημάτων που χρήζουν διευκρίνισης, το δικάζον τμήμα, για λόγους διασφάλισης της εξέλιξης και της ενότητας του δικαίου, κρίνει ότι είναι απαραίτητο (πρβλ. άρθρο 267, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ) να υποβάλει τα ζητήματα ερμηνείας ενώπιον του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης προς επίλυση.

[παραλειπόμενα] [πληροφορίες σχετικά με τη διαδικασία]

[παραλειπόμενα]